

ЗАКОН ШВЕЦІЇ «ПРО АРБІТРАЖ» (SFS¹ 1999:116)

Прийнятий: 4 березня 1999 року

Зміни: останні зміни внесені згідно із Законом SFS 2018:1954

Дата набрання чинності: 1 квітня 1999 року

Зі змінами та доповненнями, що набрали чинності 1 березня 2019 року

Неофіційний переклад тексту Юлією Черних

Арбітражна угода

Стаття 1

Спори щодо питань, які сторони можуть врегулювати між собою, можуть на підставі угоди бути передані на вирішення одному або декільком арбітрам. Така угода може стосуватися майбутніх спорів щодо правовідносин, указаних в угоді. Спир може стосуватися існування певної обставини.

Сторони можуть надати арбітрам право заповнити такі прогалини в договорі, які не можуть бути усунені шляхом його тлумачення.

Арбітри мають право розглядати питання про цивільно-правові наслідки законодавства про конкуренцію в тій частині, яка стосується відносин між сторонами.

Стаття 2

Арбітри мають право самостійно вирішити питання про свою компетенцію розглядати спір.

Якщо арбітри ухвалили рішення про наявність у них компетенції розглядати спір, сторона, яка не погоджується з таким рішенням, може вимагати розгляду питання про компетенцію в Апеляційному суді. Клопотання повинно бути подане до суду протягом тридцяти днів з моменту отримання стороною рішення. Арбітри можуть продовжувати арбітражне провадження, очікуючи рішення суду.

Оскарження арбітражного рішення, що містить постанову про компетенцію, здійснюється згідно зі статтями 34 та 36 цього Закону.

¹ Звід Законів Швеції

Стаття 3

Якщо під час вирішення питання про компетенцію має бути розглянуте питання про дійсність арбітражної угоди, що входить до складу іншої угоди, арбітражну угоду потрібно розглядати як самостійну угоду.

Стаття 4

За наявності заперечень однієї зі сторін суд не має права розглядати спір, який згідно з арбітражною угодою має бути розглянутий арбітрами.

Заява про наявність арбітражної угоди може бути зроблена не пізніше першої заяви сторони в суді по суті спору. Заяви, зроблені пізніше, залишаються без розгляду, якщо тільки сторона не доведе обґрунтованість затримки та не надасть своє заперечення відразу після припинення обставин, що її викликали. Заява про наявність арбітражної угоди береться до уваги також в тому випадку, коли сторона, що робить таку заяву, погодилась на вирішення питання, що охоплюється арбітражною угодою, в порядку спрощеного стягнення державним органом з питань стягнення боргів.

Незважаючи на наявність арбітражної угоди, суд до або під час арбітражного розгляду вправі ухвалити рішення про вжиття заходів забезпечення, стосовно яких він має компетенцію відповідно до закону.

Стаття 4а

За наявності заперечення сторони суд не має права розглядати клопотання щодо компетенції арбітрів в іншому порядку, ніж передбачений у статті 2 вище, якщо клопотання було подане після початку арбітражного розгляду.

Перша частина даної статті не застосовується до спорів між споживачем та підприємцем, якщо споживач оспорує правомірність відкриття арбітражного розгляду проти нього на підставі статті 6 цього Закону.

Стаття 5

Сторона втрачає право посилатися на арбітражну угоду як на обставину, що перешкоджає розгляду спору судом, якщо ця сторона:

1. оспорила відкриття арбітражного провадження іншою стороною;
2. не здійснила у визначений строк призначення арбітра; або
3. не надала в установлений строк свою частину витребуваного забезпечення компенсації арбітрам.

Стаття 6

Арбітражна угода між підприємцем та споживачем стосовно спорів про товар, послугу або інше благо, призначене для особистого споживання, є недійсною, якщо вона була укладена до виникнення спору. Разом з цим арбітражна угода є дійсною щодо найму та оренди, якщо такою угодою встановлено, що функції складу

арбітражу будуть виконуватися комісією у справах найму та оренди та якщо інше не слідує з положень статті 28 Глави 8 або статті 66 Глави 12 Земельного кодексу.

Частина перша даної статті не застосовується, якщо спір виник між страховиком та страхувальником стосовно договору страхування, заснованому на колективному договорі або на груповому договорі, який знаходиться у віданні представника групи. Частина перша даної статті також не застосовується, якщо інше встановлено міжнародними договорами Швеції.

Арбітри

Стаття 7

Арбітром може бути будь-яка особа, що володіє повною дієздатністю щодо своїх дій та майна.

Стаття 8

Арбітр повинен бути незалежним та неупередженим.

Арбітра може бути відведено на прохання однієї зі сторін, якщо існує обставина, що може викликати сумніви в його незалежності чи неупередженості. Вважається, що така обставина існує завжди у випадках:

1. якщо арбітр або тісно пов'язана з ним особа є стороною чи будь-яким іншим чином може очікувати помітних вигоди чи збитків в залежності від результату розгляду спору;
2. якщо арбітр чи тісно пов'язана з ним особа є керівником компанії чи будь-якої іншої організації, що є стороною чи іншим чином представляє сторону або іншу особу, яка може очікувати помітної вигоди або збитків в залежності від результату розгляду спору;
3. якщо арбітр як експерт чи іншим чином заздалегідь визначив свою позицію в спорі або ж сприяв стороні спору в підготовці чи викладенні її позиції;
4. якщо арбітр отримав або вимагав винагороду всупереч частини другої статті 39 цього Закону.

Стаття 9

Особа, яка отримала прохання прийняти призначення арбітром, зобов'язана негайно повідомити про всі обставини, які відповідно до статті 7 та 8 цього Закону можуть розглядатися як перешкода виконувати функцію арбітра. Арбітр зобов'язаний інформувати сторони та інших арбітрів про наявність таких обставин як безпосередньо після призначення всіх арбітрів, так і пізніше під час арбітражного розгляду щойно будь-яка нова обставина стане відомою арбітру.

Стаття 10

Клопотання про відвід арбітра на підставі обставини, передбаченої у статті 8 цього Закону, повинно бути заявлене протягом п'ятнадцяти днів з дати, коли стороні стало

відомо як про призначення арбітра, так і про існування відповідної обставини. Клопотання про відвід розглядається арбітрами, якщо сторони не домовилися передати розгляд клопотання іншій особі.

Якщо клопотання про відвід буде задоволено, відповідне рішення оскарженню не підлягає.

Сторона, яка не погоджується з відмовою в задоволенні клопотання або із залишенням клопотання без розгляду у зв'язку з пропуском строку на його подання, має право вимагати відводу арбітра через Районний суд. Клопотання сторони повинно бути подане в Районний суд протягом тридцяти днів з дня отримання відповідної постанови арбітрів. Арбітри мають право продовжувати арбітражний розгляд поки клопотання сторони очікує на своє вирішення в Районному суді.

Стаття 11

Сторони мають право домовитися про те, що клопотання, передбачене у статті 10 цього Закону, буде остаточно вирішене арбітражною інституцією.

Стаття 12

Сторони мають право визначити кількість арбітрів та порядок їх призначення.

У разі відсутності домовленості сторін про інше застосовуються положення статей 13-16 цього Закону.

За наявності домовленості сторін та за клопотанням однієї з них Районний суд зобов'язаний здійснити призначення арбітра також і у випадках, не передбачених статтями 14-17 цього Закону.

Стаття 13

Арбітрів повинно бути три. Кожна зі сторін призначає одного арбітра, а призначені сторонами арбітри призначають третього арбітра.

Стаття 14

Якщо кожна зі сторін повинна призначити арбітра і одна зі сторін в проханні про арбітраж повідомила другу сторону про свій вибір арбітра відповідно до статті 19, інша сторона протягом тридцяти днів з дня такого повідомлення зобов'язана поінформувати першу сторону про свій вибір арбітра. Сторона, що повідомила у вказаний спосіб іншу сторону про свій вибір арбітра, не має права скасувати таке призначення арбітра без згоди іншої сторони.

Якщо сторона у вказаний строк не призначає арбітра, Районний суд здійснює призначення арбітра за клопотанням сторони, що перша призначила арбітра.

Якщо арбітражний розгляд було розпочато проти декількох сторін і такі сторони не можуть домовитися про вибір арбітра, Районний суд у вказаний у частині першій цієї статті строк призначає арбітрів за всіх сторін за клопотанням протилежної сторони та одночасно звільняє від повноважень раніше призначеного арбітра.

Стаття 15

Якщо арбітр повинен бути призначений іншими арбітрами, однак останні не здійснюють призначення протягом тридцяти днів з дня призначення останнього з них, таке призначення арбітра здійснюється Районним судом за клопотанням однієї зі сторін.

Якщо призначення арбітрів повинно бути здійснене іншою, крім сторони та арбітра, особою, яка протягом тридцяти днів з моменту звернення однієї зі сторін з відповідним проханням не здійснює таке призначення, призначення арбітра здійснює Районний суд за клопотанням однієї зі сторін. Такий порядок також застосовується, якщо арбітр повинен бути призначений сторонами спільно, однак сторони не дійшли згоди стосовно кандидатури арбітра протягом тридцяти днів з моменту отримання однією зі сторін повідомлення від іншої сторони про призначення третього арбітра.

Стаття 16

Якщо арбітр бере самовідвід або арбітра відводять на підставі обставин, що існували на момент його призначення, то призначення нового арбітра здійснюється Районним судом за клопотанням однієї зі сторін. Якщо відведений арбітр був призначений стороною, Районний суд повинен призначити нового арбітра за пропозицією такої сторони, якщо немає особливих обставин, що мотивують інше рішення суду.

У випадку якщо арбітр виявляється нездатним виконувати свої функції з причин, що виникли після його призначення, особа, яка його призначила, призначає нового арбітра. Таке призначення здійснюється відповідно до положень першої та другої частин статті 14 та статті 15 цього Закону. Строк, протягом якого повинно бути здійснене призначення нового арбітра, складає тридцять днів, що обраховується для всіх з моменту, коли стороні, яка повинна здійснити призначення, стало відомо про вказані обставини. Такий строк застосовується також до сторони, яка ініціювала арбітраж.

Стаття 17

Якщо арбітр затримує арбітражний розгляд, Районний суд за клопотанням однієї зі сторін здійснює відвід арбітра та призначає нового арбітра. Сторони мають право домовитися про передачу такого клопотання для остаточного вирішення до певної арбітражної інституції.

Стаття 18

Районний суд має право відхилити прохання сторони про призначення арбітра відповідно до положень частини третьої статті 12 або статей 14-17 цього Закону лише у випадку, якщо буде встановлена очевидна відсутність законних підстав для передачі спору в арбітраж.

Арбітражний розгляд

Стаття 19

Якщо сторони не домовились про інше, арбітражний розгляд починається з моменту отримання однією зі сторін прохання про арбітраж, що складене відповідно до частини другої даної статті.

Прохання про арбітраж повинно бути складене в письмовій формі та повинно містити:

1. прямо виражене безумовне прохання про арбітраж;
2. вказівку на питання, що охоплюється арбітражною угодою та підлягає вирішенню арбітрами, а також
3. вказівку на вибір стороною арбітра, якщо призначення повинно бути здійснено цією стороною.

Стаття 20

Якщо склад арбітражу нараховує більше одного арбітра, то один з арбітрів повинен бути призначений головою. Якщо сторони або арбітри не домовились про інше, голова арбітражного складу призначається іншими арбітрами або замість них Районним судом.

Стаття 21

Арбітри повинні розглядати спір неупереджено, доцільно і швидко. Арбітри повинні керуватися домовленостями сторін в тій мірі, в якій для цього не існує перешкод.

Стаття 22

Сторони визначають в якому місці в Швеції буде знаходитися місце арбітражу. У випадку, якщо вони не зробили цього, місце арбітражу визначається арбітрами.

Арбітри можуть проводити усні слухання та інші засідання арбітражу в будь-якому іншому місці в Швеції або за кордоном, якщо інше не передбачено угодою сторін.

Стаття 23

Протягом встановленого арбітрами терміну позивач повинен надати свої вимоги щодо предмета спору, зазначеного в проханні про арбітраж, а також обставини, на які він посилається в обґрунтування своїх вимог. Після цього протягом терміну, визначеного арбітрами, відповідач повинен надати свої заперечення щодо заявлених вимог, а також обставини, на які він посилається в обґрунтування своїх заперечень.

Позивач може подати нові вимоги, а відповідач може подати свої власні вимоги, якщо ці вимоги охоплюються арбітражною угодою і арбітри вважатимуть за доцільне їх спільний розгляд, враховуючи час надання таких вимог або інші

обставини. З урахуванням зазначених обмежень кожна зі сторін має право змінити або доповнити раніше заявлені вимоги і посилатися на нові обставини в обґрунтування своєї позиції.

Частини перша і друга цієї статті не застосовуються, якщо сторони домовилися про інше.

Стаття 23а

Арбітражне провадження може бути об'єднано з іншим арбітражним провадженням, якщо сторони погодилися на це, існують процесуальні переваги від такого об'єднання, а також ті самі арбітри призначені в обох провадженнях. Арбітражне провадження може бути розділено у разі наявності підстав для цього.

Стаття 24

Арбітри зобов'язані надати сторонам можливість в необхідній мірі викласти свої доводи в письмовій або усній формі. На прохання сторони, перед ухваленням рішення щодо переданого на розгляд арбітрів питання, має бути проведено усне слухання, якщо сторони не домовилися про інше.

Стороні повинна бути надана можливість ознайомитися з усіма наданими арбітрам стороною або іншою особою документами та іншими матеріалами, що стосуються спору.

Якщо одна із сторін без поважної причини не з'являється на слухання або іншим чином не виконує вказівки арбітрів, ця обставина не перешкоджає проведенню розгляду і вирішенню спору на підставі наявних матеріалів.

Стаття 25

Сторони зобов'язані подавати докази. Арбітри можуть призначити експертів, якщо обидві сторони не заперечують проти цього.

Арбітри мають право відмовити у прийнятті наданих сторонами доказів, якщо ці докази очевидно не стосуються предмету спору або така відмова є виправданою з урахуванням часу, коли такі докази були надані.

Арбітри не мають права приводити до присяги або адмініструвати зобов'язання сторони говорити правду. Арбітри не можуть накладати стягнення або використовувати інші примусові заходи для отримання доказів.

Якщо сторони не домовилися про інше, арбітри можуть, на прохання однієї зі сторін, розпорядитися щодо вчинення іншою стороною певних дій з метою забезпечити вимогу, що підлягає розгляду арбітрами. Арбітри мають право вимагати від сторони, яка просить вжити забезпечувальні заходи, надання розумного забезпечення можливого збитку іншій стороні в зв'язку із зазначеними заходами.

Стаття 26

Якщо сторона вимагає, щоб свідок або експерт дали свідчення під присягою або щоб інша сторона була опитана із зобов'язанням говорити правду, така сторона після отримання згоди арбітрів має право звернутися в Районний суд з відповідним клопотанням. Той же порядок діє щодо клопотань про витребування документа або речі як доказу. Якщо арбітри вважатимуть, що цей захід є обґрунтованим з урахуванням доказів у справі, вони погоджують відповідне клопотання. За наявності встановлених законом підстав для застосування заходів, щодо яких подано клопотання, Районний суд задовольняє клопотання.

Стосовно заходу, передбаченого у частині першій цієї статті, застосовуються положення Процесуального кодексу (*Code of Judicial Procedure*). Арбітри повинні бути запрошені до участі в опитуванні свідка, експерта або сторони. Арбітрам повинна бути надана можливість ставити питання. Відсутність арбітра під час дачі свідчень не перешкоджає проведенню опитування.

Арбітражне рішення

Стаття 27

Питання, передані на розгляд арбітрів, вирішуються шляхом ухвалення остаточного рішення. Припинення арбітражного розгляду без вирішення зазначених питань також оформлюється у вигляді остаточного рішення, за винятком випадків, передбачених у частині третій цієї статті.

Якщо сторони укладають мирову угоду, арбітри вправі на прохання сторін затвердити її у формі остаточного рішення.

Інші висновки, що не знайшли відображення у остаточному рішенні, фіксуються у постановках. Припинення провадження у справі також оформлюється постановою. До таких постанов у відповідних частинах застосовуються вимоги, встановлені цим Законом до арбітражного рішення.

Повноваження арбітрів вважаються припиненими після ухвалення остаточного рішення, якщо інше не передбачено статтями 32 і 35 цього Закону.

Стаття 27а

До спору застосовується право чи правила, узгоджені сторонами. Якщо інше не погоджено сторонами, вказівка сторін на законодавство певної держави має тлумачитися як безпосереднє відсилання до матеріального права цієї держави, а не до її колізійних норм.

У випадку відсутності домовленості сторін, зазначеної в частині першій, право, що буде застосовуватися, визначається арбітрами.

Арбітри вправі приймати рішення на основі добра і справедливості (*ex aequo et bono*) лише в тому разі, якщо сторони домовилися про це.

Стаття 28

Якщо одна зі сторін відкликає вимогу, арбітри припиняють розгляд у відповідній частині спору за умови, що інша сторона не заявляє прохання про продовження розгляду спору за такою вимогою.

Стаття 29

Частина спору або певне питання, що має значення для вирішення спору, можуть бути вирішені шляхом ухвалення окремого рішення, якщо тільки обидві сторони не заперечують проти цього. Однак позов про зарахування зустрічних вимог має бути вирішений в тому ж рішенні, що і основний позов.

Якщо сторона повністю або частково визнає вимогу, допускається ухвалення окремого рішення щодо визнаних вимог.

Стаття 30

Відмова арбітра від участі в розгляді будь-якого питання без поважної причини не перешкоджає іншим арбітрам вирішити це питання.

Якщо сторони не домовилися про інше, рішення арбітрів приймається більшістю голосів. У разі, якщо більшості немає, думка голови арбітражного складу має перевагу.

Стаття 31

Арбітражне рішення повинно бути складене у письмовій формі і підписане арбітрами. Наявність підписів більшості арбітрів є достатньою у випадку, якщо в арбітражному рішенні вказана причина, з якої воно не підписано всіма арбітрами. Сторони можуть домовитися про те, щоб рішення було підписано тільки головою арбітражного складу.

У рішенні повинні бути вказані дата його ухвалення і місце проведення арбітражу.

Рішення повинно бути негайно вручено або відправлено сторонам.

Стаття 32

У випадку виявлення арбітрами очевидних неточностей у рішенні в результаті описки або помилки в підрахунках чи будь-якої аналогічної помилки арбітрів або іншої особи, а також якщо арбітри через неухважність не вирішили питання, яке мало бути відображене у рішенні, арбітри можуть протягом тридцяти днів з дати проголошення рішення ухвалити постанову про виправлення або доповнення рішення. Арбітри можуть також виправити, доповнити або дати тлумачення рішення, якщо одна зі сторін заявляє відповідне прохання протягом тридцяти днів з дати отримання нею рішення.

Якщо на прохання сторони арбітри приймають постанову про виправлення або тлумачення рішення, таке виправлення або тлумачення має бути здійснене протягом тридцяти днів з дати отримання відповідного прохання. Якщо арбітри вирішують доповнити рішення, таке доповнення повинно бути здійснене протягом шістдесяти днів.

Перед ухваленням арбітрами будь-якого рішення відповідно до цієї статті, сторонам має бути надана можливість висловити свою позицію щодо таких дій.

Недійсність та скасування арбітражного рішення

Стаття 33

Арбітражне рішення є недійсним:

1. якщо воно містить рішення щодо питання, яке відповідно до права Швеції не може бути предметом арбітражного розгляду;
2. якщо рішення або процедура його ухвалення очевидно несумісні з основними принципами правопорядку Швеції; або
3. якщо рішення не відповідає вимогам про письмову форму і підписи, передбаченим у частині першій статті 31 цього Закону.

Недійсною може бути визнана певна частина арбітражного рішення.

Стаття 34

Арбітражне рішення, яке не може бути оскаржене відповідно до статті 36 цього Закону, може бути повністю або частково скасовано судом за клопотанням однієї зі сторін:

1. якщо воно не охоплюється дійсною арбітражною угодою сторін;
2. якщо арбітри ухвалили рішення після закінчення терміну, встановленого сторонами, або іншим чином вийшли за межі своїх повноважень;
3. якщо арбітри перевищили свої повноваження і результат такого перевищення повноважень ймовірно вплинув на вирішення справи;
4. якщо арбітражний розгляд відповідно до статті 47 цього Закону не повинен був відбуватися у Швеції;
5. якщо арбітр був призначений з порушенням угоди сторін або положень цього Закону;
6. якщо арбітр не мав повноважень виконувати функції арбітра внаслідок будь-якої із обставин, передбачених статтями 7 і 8 цього Закону; або
7. якщо за відсутності вини сторони, в ході розгляду було допущено будь-яке інше процесуальне порушення, яке, ймовірно, вплинуло на вирішення справи.

Сторона не має права посилатися на обставини, якщо вона внаслідок участі в розгляді без заперечень чи інших дій може вважатися такою, що відмовилася від права на таке посилання.

Призначення стороною арбітра не повинно розглядатися як її згода з компетенцією арбітрів вирішувати переданий їм спір. Статті 10 і 11 цього Закону передбачають, що сторона може втратити право згідно з підпунктом 6 частини першої посилатися на обставини, викладені в статті 8 цього Закону.

Клопотання про скасування арбітражного рішення повинно бути подано протягом трьох місяців з дати отримання рішення стороною або, якщо здійснювалися виправлення, доповнення або тлумачення рішення відповідно до статті 32 цього Закону, протягом трьох місяців з дати отримання стороною остаточного тексту рішення. Сторона не має права заявляти нові підстави для обґрунтування свого клопотання після закінчення зазначеного терміну.

Стаття 35

Розгляд справи про визнання недійсним або про скасування арбітражного рішення може бути на певний строк зупинено судом для того, щоб надати арбітрам можливість відновити арбітражний розгляд або вжити іншу дію, яка, на думку арбітрів, усуне підставу для недійсності або скасування рішення:

1. якщо суд вирішить, що вимога у справі підлягає задоволенню, і одна зі сторін просить про зупинення її розгляду; або
2. якщо обидві сторони просять про зупинення.

Якщо арбітри ухвалюють нове рішення, сторона має право протягом встановленого судом строку і без подачі позову, оспорити рішення в частині, що стосується відновленого арбітражного розгляду або змін в первісному рішенні.

Судовий розгляд може бути продовжено, навіть якщо термін для його зупинення перевищить п'ятнадцять днів. Положення частини другої статті 11 Глави 43 Процесуального кодексу (*Code of Judicial Procedure*) в цьому випадку не застосовуються.

Стаття 36

Рішення, яким арбітри завершили розгляд і яке не містить висновків щодо питань, переданих на розгляд арбітрів, може бути змінено повністю або частково за клопотанням сторони. Клопотання повинно бути заявлено протягом двох місяців з дати отримання стороною рішення або, у разі якщо відповідно до статті 32 цього Закону відбувалося виправлення, доповнення або тлумачення, протягом двох місяців з дати отримання стороною остаточного тексту рішення. Рішення повинно містити чіткі вказівки на те, що повинно бути зроблено стороною, яка має намір оспорити рішення.

Клопотання відповідно до частини першої цієї статті, яке стосується тільки питання, зазначеного в статті 42 цього Закону, допускається, якщо арбітри визнали відсутність своєї компетенції у вирішенні спору. Якщо рішення стосується іншого

питання, сторона, яка має намір його оспорити, має право це зробити відповідно до положень статті 34 цього Закону.

Арбітражні витрати

Стаття 37

Сторони солідарно відповідають за виплату компенсації в розумних межах за здійснену роботу і понесені витрати арбітрів. Поряд з цим, якщо арбітри в рішенні постановили про відсутність у них компетенції розглядати спір, сторона, яка не заявляла прохання про арбітраж, відповідає за виплату компенсації арбітрам тільки в тій мірі, наскільки це обумовлено відповідними обставинами.

В остаточному рішенні арбітри вправі зобов'язати сторони виплатити компенсацію разом з відсотками, які нараховуються після закінчення одного місяця з дати проголошення арбітражного рішення. Розмір компенсації повинен бути вказаний окремо для кожного арбітра.

Стаття 38

Арбітри мають право вимагати від сторін надати забезпечення належної їм компенсації. Арбітри вправі визначити окреме забезпечення щодо окремих вимог. Якщо одна зі сторін не надає своєї частини необхідного забезпечення в установленій арбітрами термін, інша сторона може здійснити повне забезпечення. Якщо необхідне забезпечення не надається сторонами, арбітри вправі повністю або частково припинити провадження.

Арбітри вправі скористатися наданим забезпеченням в процесі арбітражного розгляду з метою покриття витрат. Після того, як арбітри вирішили питання щодо своєї компенсації в остаточному рішенні, і рішення в цій частині може бути примусово виконано, арбітри мають право отримати платіж за рахунок забезпечення, якщо сторони не виконують обов'язки щодо здійснення платежу відповідно до рішення. Право на забезпечення включає також дохід від майна.

Стаття 39

Положення статей 38 і 39 цього Закону не застосовуються у разі, якщо сторони домовилися про інше, і така домовленість є обов'язковою для виконання арбітрами.

Угода щодо компенсації арбітрам, в якій сторони не беруть участь спільно, є недійсною. Сторона, яка здійснила повне забезпечення, має право погодитися на використання арбітрами всього забезпечення в цілях компенсації виконаної роботи.

Стаття 40

Арбітри не мають права ставити ухвалення рішення в залежність від виплати компенсації.

Стаття 41

Сторона або арбітр має право клопотати в Районному суді про зміну арбітражного рішення в частині, що стосується компенсації арбітрам. Клопотання може бути подане стороною протягом двох місяців з дати отримання рішення, а арбітром - протягом двох місяців з дати його проголошення. Якщо відповідно до статті 32 цього Закону відбувалося виправлення, доповнення або тлумачення рішення, клопотання має бути подане стороною протягом двох місяців з дати отримання стороною остаточного тексту рішення, а арбітром - двох місяців з дати проголошення рішення в його остаточному вигляді. Рішення повинно містити чіткі вказівки на те, що повинно бути зроблено стороною, яка має намір оскаржити рішення щодо даного питання. Клопотання розглядається відповідно до Закону про судові справи (*Court Matters Act*) (1996: 242).

Рішення суду, згідно з яким компенсація арбітру підлягає зменшенню, також діє щодо сторони, яка не подавала клопотання про її зменшення.

Стаття 42

Якщо сторони не домовилися про інше, арбітри, на прохання однієї зі сторін, мають право зобов'язати іншу сторону оплатити витрати з її боку і визначити, яким чином компенсація арбітрам повинна бути остаточно розподілена між сторонами. На прохання однієї зі сторін вказівка арбітрів з цього питання може включати також питання про відсотки.

Підсудність і строки давності

Стаття 43

Скарги на рішення відповідно до частини 2 статті 2, а також статей 33, 34 і 36 підлягають розгляду Апеляційним судом за місцем арбітражного розгляду. Якщо місце арбітражу в рішенні не вказано, клопотання може бути подано до Апеляційного суду округу Свеа (*Svea Court of Appeal*).

Ухвала Апеляційного суду оскарженню не підлягає. Однак, Апеляційний суд може дозволити оскаржити прийняту ним ухвалу до Верховного суду, якщо рішення у даній справі має значення для правозастосовної практики. Для того, щоб Верховний суд переглянув рішення Апеляційного суду, дозвіл на оскарження до Верховного суду є обов'язковим. Це положення не застосовується у випадку оскарження відмови Апеляційного суду в оскарженні рішення Апеляційного суду.

Клопотання на підставі статті 41 цього Закону розглядається Районним судом за місцем арбітражу. Якщо місце арбітражу в рішенні не вказано, клопотання може бути подано в Районний суд міста Стокгольм.

Стаття 44

Клопотання, що стосуються питань призначення або припинення повноважень арбітра, підлягають розгляду Районним судом за місцезнаходженням однієї зі сторін або Районним судом за місцем арбітражу. Зазначене клопотання може бути

також розглянуто Районним судом міста Стокгольм. Протилежній стороні, якщо це можливо, повинна бути надана можливість викласти свою думку з приводу клопотання перш, ніж воно буде задоволено. Якщо клопотання стосується відводу арбітра, арбітр також повинен бути заслуханий.

Клопотання про витребування доказів відповідно до статті 26 цього Закону підлягають розгляду Районним судом, який визначається арбітрами. За відсутності такого визначення клопотання підлягає розгляду в Районному суді міста Стокгольм.

Рішення Районного суду про задоволення клопотання про призначення або відведення арбітра не підлягає оскарженню. Так само не може бути оскаржене рішення Районного суду, ухвалене відповідно до частини третьої статті 10 цього Закону.

Стаття 45

Якщо відповідно до законодавства або угоди сторін позов повинен бути пред'явлений стороною протягом певного строку і позов охоплюється арбітражною угодою, сторона повинна подати прохання про арбітраж відповідно до статті 19 цього Закону протягом зазначеного строку.

Якщо прохання про арбітраж заявлене стороною протягом встановленого строку, але арбітражний розгляд завершився без юридичного вирішення питання, переданого на розгляд арбітрів, і вина за це не може бути покладена на сторону, позов буде вважатися заявленим своєчасно, якщо сторона подасть прохання про арбітраж або порушить судовий розгляд протягом тридцяти днів з дати отримання арбітражного рішення, а у випадках скасування або оголошення рішення недійсним, а також відхилення клопотання відповідно до статті 36 цього Закону, - протягом тридцяти днів з дати набрання чинності відповідним судовим рішенням.

Стаття 45а

Щодо клопотань, поданих на підставі частини другої статті 2, а також статей 34 і 36, Апеляційний суд на вимогу сторони може заслуховувати свідчення сторін англійською мовою без перекладу шведською мовою.

Частина перша цієї статті застосовується також до провадження у Верховному суді.

Міжнародний арбітраж

Стаття 46

Цей Закон застосовується до арбітражних розглядів, які здійснюються в Швеції, незалежно від наявності в спорі міжнародного елемента.

Стаття 47

Арбітражний розгляд відповідно до цього Закону може бути розпочато в Швеції, якщо арбітражна угода передбачає місцем арбітражу Швецію, або якщо арбітри або

арбітражний орган відповідно до арбітражної угоди визначать, що розгляд має відбутися в Швеції, або друга сторона іншим чином дає згоду на проведення арбітражу в Швеції.

Арбітражний розгляд відповідно до цього Закону також може бути розпочато в Швеції проти сторони, яка має місцезнаходження в Швеції, або іншим чином потрапляє під юрисдикцію шведських судів щодо предмета спору, якщо арбітражною угодою не встановлено, що розгляд має відбутися за кордоном.

В інших випадках арбітражний розгляд відповідно до цього Закону не може мати місце в Швеції.

Стаття 48

До арбітражної угоди, в якій присутній міжнародний елемент, застосовується право, встановлене угодою сторін. Якщо сторони не досягли такої домовленості, арбітражна угода регулюється законодавством країни, в якій згідно з арбітражною угодою сторін арбітражний розгляд мав місце або буде мати місце.

Частина перша цієї статті не застосовується до питання щодо повноваження сторони укласти арбітражну угоду і щодо повноважень представника сторони.

Стаття 49

Якщо до арбітражної угоди застосовується іноземне право, стаття 4 цього Закону застосовується до питань, які охоплюються угодою, за винятком випадків:

1. якщо відповідно до застосовного права угода є недійсною, втратила чинність або не може бути виконаною; або

2. якщо відповідно до права Швеції спір не може бути переданий на вирішення арбітрам.

Право суду незалежно від арбітражної угоди приймати рішення про забезпечувальні заходи, щодо яких він має компетенцію, визначається положенням частини третьої статті 4 цього Закону.

Стаття 50

Положення статей 26 і 44 щодо отримання доказів під час арбітражного розгляду у Швеції стосуються також арбітражного розгляду з місцем арбітражу за кордоном, якщо воно засноване на арбітражній угоді і спір може бути предметом арбітражного розгляду відповідно до права Швеції.

Стаття 51

Якщо жодна із сторін не має місцезнаходження або місця здійснення діяльності в Швеції, сторони, що перебувають в комерційних відносинах, можуть за допомогою письмової угоди між собою в явно вираженій формі виключити або обмежити застосування підстав для скасування арбітражного рішення, передбачених статтею 34 цього Закону.

Рішення, яке ухвалене відповідно до такої угоди, визнається і виконується в Швеції відповідно до положень про міжнародні арбітражні рішення.

Визнання та виконання міжнародних арбітражних рішень

Стаття 52

Рішення, ухвалене за кордоном, розглядається як іноземне.

Для цілей цього Закону місцем ухвалення рішення є місце арбітражу.

Стаття 53

Іноземне арбітражне рішення, засноване на арбітражній угоді, визнається і виконується в Швеції, якщо інше не передбачене положеннями статей 54 - 60 цього Закону.

Стаття 54

Іноземне арбітражне рішення не підлягає визнанню та виконанню в Швеції, якщо сторона, проти якої ухвалено таке рішення, доведе:

1. що відповідно до застосовного права сторони арбітражної угоди не мали дієздатності щодо укладення такої угоди або не були належним чином представлені в арбітражному розгляді, або така угода є недійсною відповідно до права, якому сторони підпорядкували таку угоду, а за відсутності якої-небудь вказівки з цього приводу, до права країни, в якій було ухвалено рішення;
2. що сторона, проти якої ухвалено рішення, не була належним чином повідомлена про призначення арбітра або про арбітражний розгляд, або з інших причин не могла взяти участь у розгляді справи;
3. що рішення ухвалено щодо спору, не передбаченого або такого, що не охоплюється арбітражною угодою, або містить вирішення питань, які виходять за межі арбітражної угоди; якщо рішення щодо питань, охоплених арбітражною угодою, може бути відокремлене від рішення щодо питання, що виходить за її межі, ту частину рішення, яка стосується питання, охопленого угодою, може бути визнано і виконано;
4. що склад арбітражного суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності останньої, не відповідали праву тієї країни, в якій знаходилося місце арбітражу; або
5. що рішення ще не стало остаточним для сторін, або було скасовано, або виконання рішення було зупинене компетентним органом влади країни, де воно було ухвалено, або країни, відповідно до права якої воно було ухвалено.

Стаття 55

У визнанні і виконанні іноземного арбітражного рішення може бути відмовлено, якщо суд встановить:

1. що рішення містить висновки щодо питання, яке не може бути передане на розгляд арбітрів відповідно до права Швеції; або
2. що визнання і виконання іноземного рішення явно суперечило б основам правової системи Швеції.

Стаття 56

Клопотання про виконання іноземного арбітражного рішення подається до Апеляційного суду округу Свеа (*Svea Court of Appeal*).

До клопотання має бути додано оригінал арбітражного рішення або його завірена копія. У разі відсутності інших вказівок з боку Апеляційного суду також повинен бути представлений завірений повний переклад арбітражного рішення шведською мовою.

Стаття 57

Клопотання про виконання рішення не підлягає задоволенню до тих пір, поки стороні, проти якої винесено рішення, не буде надана можливість висловитися.

Стаття 58

Якщо сторона, проти якої ухвалено рішення, заперечує щодо наявності арбітражної угоди, сторона, яка подала клопотання, зобов'язана подати оригінал або завірену копію такої угоди або, якщо інше не встановлено Апеляційним судом, завірений переклад угоди шведською мовою, або інший доказ наявності арбітражної угоди.

Якщо сторона, проти якої ухвалено рішення, в якості заперечення посилається на клопотання про скасування або зупинення виконання арбітражного рішення, що заявлене до компетентних органів влади, зазначених в пункті 5 статті 54 цього Закону, Апеляційний суд має право відкласти ухвалення рішення, а також, на прохання особи, що подала клопотання, зобов'язати іншу сторону надати розумне забезпечення. У разі, якщо таке не буде надано, суд може дозволити виконання арбітражного рішення.

Стаття 59

Якщо Апеляційний суд задовольняє клопотання, арбітражне рішення виконується як остаточне рішення суду Швеції, якщо Верховний суд не визначить інше після оскарження рішення Апеляційного суду.

Стаття 60

Якщо відповідно до глави 15 Процесуального кодексу (*Code of Judicial Procedure*) були встановлені забезпечувальні заходи, то під час застосування статті 7 тієї ж глави прохання про арбітраж, подане в іншій державі, в результаті якого може бути ухвалено рішення, яке визнається і може бути приведено до виконання в Швеції, повинно прирівнюватися до пред'явлення позову.

Після подання стороною клопотання про виконання іноземного арбітражного рішення, Апеляційний суд розглядає клопотання про забезпечувальні заходи або про скасування рішення про такі заходи.

Зі змінами, SFS 2018:1954, відповідно до

Закону (2018:1954) про внесення змін до Закону (1999:116) про арбітраж

1. Цей Закон набирає чинності з 1 березня 2019 року.
2. Попередня редакція Закону застосовується до арбітражних розглядів, що були розпочаті до набрання чинності цією редакцією. Незважаючи на вказане вище у даному пункті, наступні положення завжди застосовуються з моменту набрання цим Законом чинності:
 - а) застосовуваний процесуальний порядок, передбачений статтею 41 цього Закону, і можливість слухати свідчення сторін англійською мовою відповідно до статті 45а цього Закону в слуханнях, розпочатих після набрання чинності цим Законом, і
 - б) вимога про дозвіл на оскарження, передбачена параграфом 2 статті 43 цього Закону, для оскарження ухвал Апеляційного суду, прийнятих після вступу в силу цього Закону.